

IVSA DANMARK

IVSA Danmarks Rejserap- porter 2012-2013

At rejse er at leve!

Indhold

Europa	3
2 ugers externship på RVC, London.....	3
Asien	6
Dog and Cat Rescue Samui Foundation – 1 måned med gadehunde i Thailand.....	6
TOLFA - En kort beskrivelse af en kæmpe oplevelse.....	9
Rejsebeskrivelse, Indien 2013 - Tolfa	12
TOLFA – Three of Life for Animals – En farverig oplevelse i Indien.....	15
Australien.....	17
Praktik fyldt med eksotiske dyr på den anden side af jorden	17
USA	20
3 ugers externship på UC Davis	20
8 uger på WSU.....	23
Ikke støttede rejser.....	26
Cat at KAT in Kathmandu.....	26
Forbedring af indiske gadehundes velfærd.....	28
Bird and Exotic Animal Hospital, Sydafrika.....	30
Et caribisk eventyr - anæmi, amputation og rabies.....	32
Kvægdyrlæge – the East European Way!	36

Europa

2 ugers externship på RVC, London

Af Ann-Sofie Cæcilie Søndergaard, årgang 08

Efter 4,5 år på veterinærstudiet følte jeg efterhånden, at tiden var inde til at se noget andet end "blot" Danmark, og jeg begyndte derfor at se mig om efter muligheder for at komme ud at se en smule af verden udenfor. Jeg ville gerne ud i løbet af foråret, hvor jeg havde mit elite-modul som modul 2 på studiet, men samtidig var det begrænset, hvor længe jeg kunne være af sted grundet modulet.

Jeg havde hørt fra ældre studerende, at der var mulighed for at komme til England og tage rotationer á 2 ugers varighed. Jeg fandt frem til, at Royal Veterinary College (RVC) London tog udenlandske veterinærstuderende ind både i påsken og i julen, hvor deres egne senior studerende ikke har rotationer på hospitalet. De tilbyder 2 ugers rotationer på deres Emergency and Critical Care service, og jeg tog derfor kontakt til dem for at høre, om der var en plads til mig til trods for, at jeg var relativt sent ude med min ansøgning.

Jeg tog kontakt til Wendy Griffin, der er deres extra-mural rotations koordinator, og efter at have sendt hende mit CV samt anbefalinger, tilbød hun mig en plads fra den 25. marts til den 5. april 2013. Efter dette tog jeg kontakt til Jackie Carr, der står for indlogering af udenlandske studerende. Skolen har forskellige kollegier tilknyttet, og et af disse er særligt for udenlandske studerende, der besøger skolen i en begrænset periode. For 1816 kr. kunne jeg leje et kollegieværelse under mit 2 ugers ophold. Kollegiet lå i kort gåafstand

Billede 1
Indgang til Queens Mother Animal Hospital

fra hospitalet, Queens Mother Animal Hospital, hvor min rotation skulle foregå.

Den første dag skulle jeg møde ind kl. 9 om morgenen på hospitalet og have en introduktion samt rundvisning sammen med de andre studerende på rotationen. Udover mig var der 4 andre studerende, og vi skulle samme dag udfylde et skema over, hvor meget tid vi ville tilbringe i hhv. akutmodtagelsen samt i ICU. Jeg tilbragte ca. 90 % af min tid i akutmodtagelsen, da dette havde min største interesse. Da jeg var i akutmodtagelsen, skulle jeg hver dag møde ind på hospitalet kl. 12 og havde så fri omkring kl. 02 alt afhængigt af patientmængden den pågældende dag. Derudover havde jeg hver dag skrevet mig på deres tilkaldeliste, så jeg ville blive tilkaldt, hvis der kom nogle spændende cases ind i løbet af natten. Er man på ICU-delen møder man ind hver morgen kl. 8 til stuegang og har fri ca. kl. 16. I weekender er det op til en selv, om man vil være på hospitalet, eller om man vil lave noget sightseeing. Jeg valgte at være der i weekenden, men der var mange af de andre, der valgte at tage ind til London, og det var helt i orden med hospitalspersonalet.

På akutmodtagelsen møder man ind kl. 12 og har stuegang, og derefter er man klar til at modtage de patienter, der kommer ind i løbet af dagen. Her er der både tale om second opinions samt akutte patienter. Efter at klienterne har meldt deres ankomst, skal man gå ud og lave en triage af patienten for at se, om den skal ind i ICU med det samme, eller om den kan starte med en konsultation. Som udenlandsk studerende skal man lave sin første konsultation og kliniske undersøgelse sammen med en intern på hospitalet, derefter laver man dem selv resten af tiden. Dette foregår på samme måde som hjemme på KU, hvor man starter med at optage en anamnese for derefter at lave sin kliniske undersøgelse, og de benytter også DAMNIT. Herefter kontakter man den intern, der er sat på casen, man fremlægger sin patient samt de kliniske fund for ham/hende samt stiller en differentialdiagnostisk liste op, og herefter går man sammen ind og laver den kliniske undersøgelse igen.

Om eftermiddagen er der stuegang igen, og hvis der er tid til det, vil den overordnede dyrlæge holde seminar om emner, som de studerende selv vælger. Vi havde bl.a. seminarer om væsketerapi, sepsis og embolisk thromboembolisme. Det var lange dage, og der var ikke altid tid til at holde spise- og drikkepauser, men det var utroligt spændende, og man får lov til meget. Det er f.eks. de studerende, der står for at lægge venekateter, tage blodprøver, mikroskopering, opsætte væsketerapi, give medicin, og jeg fik også lov til at ultralydscanne samt stå for blod-donationer fra katte. Generelt er det sådan, at jo mere man er på hospita-

let, og jo mere engageret man er, jo mere får man

Billede 2

Bianca, en 5 årig steriliseret huskat kom ind med respirationsbesvær, svaghed, anoreksi, nedstemthed og en historie om idiopatisk felin bronkitis. Hun blev sat i ilt-bur og fik administreret hurtigt-virkende glukokortikoider samt terbutaline som bronkodilator. Efter 5 dage i ICU blev hun sendt hjem med en inhalator til aerosol medicinering derhjemme.

lov til at gøre.

På ICU møder man ind kl. 8 til stuegang, og herefter følger man med interns og residents i løbet af dagen. Dagene på ICU er mindre hektiske, og man skal selv sørge for at følge med de ansatte, hvis man vil se noget. Har man lyst, bliver man tildelt egne patienter. Jeg havde 2-3 patienter tildelt om dagen, og her skal du sørge for, at ejerne kommer ind og besøger dine patienter, du skal stå for deres medicinering samt kunne holde oplæg om dem til stuegang.

Opholdet var enormt lærerigt, og dyrlægerne på hospitalet er enormt villige og gode til at lære fra sig. Tonen er ikke så formel, og der er en god atmosfære mellem de ansatte og studerende. Det var dejligt at bo så tæt på hospitalet, for det gjorde, at man nemt kunne komme ind om natten, når der kom interessante patienter ind.

Jeg vil helt sikkert anbefale andre at tage til RVC baseret på mine egne oplevelser.

Kontaktoplysninger:

Royal Veterinary College
Wendy Griffin
Mail: wgriffin@rvc.ac.uk
Tlf.: 01707666408

Land og sprog: England, engelsk

Indlogering: Tilbudt indlogering på kollegie

Arbejdsområde: Emergency and Critical Care

Længde: 2 uger (25. marts 2013- 5. april 2013)

Budget:

Flybillet	1614	kr.
Transport fra lufthavn (tog)	300	kr.
Kost	1500	kr.
Logi	1816	kr.

I alt	5.230	kr.
--------------	--------------	------------

Asien

Dog and Cat Rescue Samui Foundation – 1 måned med gadehunde i Thailand

Af Anne Sofie Andersen

Lørdag d. 18/5.13 rejste jeg af sted fra København mod Koh Samui – en Thailandsk turist ø udfor Thailands østkyst – for at arbejde ved Dog and Cat Rescue Samui Foundation (DCRS). Allerede i januar 2013 havde jeg taget kontakt til stedet via e-mail, og fået en masse brugbar information tilbage fra dem om både hotel muligheder, og arbejdet som frivillig hos dem generelt. Flybillet og hotel blev bestilt med det samme, og et par måneder senere var jeg klar til at rejse.

Billede 3
Puppy House

Indtil 1999, var der på dette ø-paradis ingen form for dyrlæge hjælp, og de mange gadehunde og katte var overladt til sig selv, uden mulighed for hjælp, og mange var syge eller skadede. Uden dyrlæge var der heller ingen muligheder for neutralisering af dyrene, og problemerne blev ikke mindre heraf. Regeringen satte programmer i gang for, at komme gadehundene til livs med bl.a. masseforgiftninger. En del af hundene havde ejere, men når også disse hunde blev drægtige, og man

ingen steder havde at gøre af hvalpene, blev de sendt til templerne. Her tog munkene, pga. deres Buddhistiske tro, sig af hundene og gav dem mad. Dette er bl.a. årsagen til, at der den dag i dag stadig ses en masse hunde og katte ved templerne rundt omkring i Thailand, hvor munkene tager sig af dem.

Dog and Cat Rescue Samui Foundation er startet af en tysk kvinde ved navn Brigitte Gomm for 14 år siden. Hun og hendes mand flyttede til Koh Samui for i 1999, at starte DCRS med egen tilknyttet klinik og dyrlæge. I dag består DCRS af 2 sheltere – et lille i byen Chaweng, samt et meget større i området Ban Taling Ngam. Organisationen er en non-profit organisation og lever af donationer. Selv folk, som kommer med egne kæledyr, til behandling, er ikke forpligtet til, at betale hvis de ikke har råd.

DCRS vision er at neutralisere alle gadehunde, vaccinere alle hunde imod rabies (og forsat holde øen rabies-fri), samt at behandle og medicinere alle syge og skadede hunde og katte og give dem et sted at komme sig. Sidst men ikke mindst vil DCRS oplyse befolkningen om dyrevelfærd, og giver samtidig lokalbefolkningen et sted, at modtage behandling til deres egne kæledyr.

Jeg ankom om morgenen søndag den 19/5.13, og efter at have fundet mit hotel, tog jeg af sted til DCRS's hovedkontor (det lille shelter) i byen Chaweng, byen hvor jeg også boede. Brigitte og hendes mand bor på dette shelter, så en stor del af

de hunde og katte man møder her, er deres egne kæledyr. Der er dog også en del hvalpe og killinger (med eller uden mor) som er under behandling eller bare venter på et nyt hjem, eller at blive sat ud på gaden igen. Hvor hårdt det end lyder, klarer de fleste dyr sig bedst på gaden, og har det bedre her end på eksempelvis et shelter. På gaden er der altid turister der fodrer dem, og flere og flere af Thailerne er også blevet mere bevidste om, at det er vigtigt at behandle dyrene ordentlig – også for turismens skyld! Så mange restaurant ejere, hoteller osv. er også begyndt at fodre gadehundene og kattene.

Som sagt bor Brigitte og hendes mand på dette lille shelter, og desuden har de 3-4 arbejdere hver dag her til, at hjælpe med alle dyrene. På det store shelter i Ban Taling Ngam, er der ca. 5 arbejdere pr. dag foruden dyrlægen og hans 2 medhjælpere. Det er også på det store shelter i Ban Taling Ngam man arbejder som frivillig for DCRS. Der er altid et varierende antal frivillige på dette shelter. Mange kommer bare en enkelt dag, da det jo er et turistområde og mange gerne tager en dag ud af ferien for at hjælpe dyrene, men desuden er der også flere langstidsfrivillige som bor på øen samt flere dyrlægestuderende som mig selv.

Den næste dag var så min første dag på det store shelter i Ban Taling Ngam. Første indtryk var meget overvældende. Med over 300 hunde og over 100 katte er der dyr overalt at tage sig af, og det er meget anderledes problemer og sygdomme hundene hernede har, i forhold til hjemme i Danmark. Dagligdagsting man så kunne være; Canine Distemper, ehrlichiosis, maddikesår, åbne benbrud, skader fra bilulykker, TVT (Transmissible

venereal tumor) smittede hunde, skab og mange andre hudlidelser. Som frivillig dyrlægestuderende foregik en stor del af arbejdet i klinikken. Jeg hjalp til med diagnosticering, medicinering, væsketerapi, sårbehandling samt bandagering. Senere i forløbet fik jeg også lov at deltage aktivt i kirurgien, ved at assistere dyrlægen, og senere fik jeg lov at operere selv (selvfølgelig stadig under kyn-dig overvågning fra dyrlægen). Om søndagen holdt dyrlægen fri, og dermed var det de dyrlægestuderende der nu var dyrlæger, og måtte tage sig af og bedst muligt behandle de akutte tilfælde der kom ind. Dette var i starten ret grænseoverskridende når man ikke er længere end 3. år på dyrlægestudiet, og man bestemt ikke synes man er klar til at være ”rigtig dyrlæge” endnu. Man finder på måder at løse tingene bedst muligt, og dyrlægen er heldigvis ikke længere end et telefonopkald væk, hvis man føler man er længere ude end hvor man kan bunde.

Foruden arbejde på klinikken, var der altid hunde at tage sig af rundt om i shelteret. Shelteret består af flere områder (Compounds) og man kunne nemt bruge lang tid på at gå igennem alle compounds, hvor alle hunde ville kæles for og snakkes med. Det er bestemt positivt at de Thailandske hunde er vandt til mennesker, og derfor er meget sociale og ikke udviser aggressivitet. Også selv om man for dem er helt fremmede og de aldrig før har mødt en.

Et sted man som frivillig næsten ikke kunne undgå at bruge en masse timer var i ”PuppyHouse”. Her bor alle hvalpene som er klar til adoption, men der er også ofte tit helt små/nyfødte hvalpe som ofte bringes ind moderløse. Disse hvalpe

kræver alt den opmærksomhed de kan få, og de skal fodres med sutteflaske så ofte det er muligt. Indimellem er der en frivillig som har mulighed for at tage disse hvalpe med hjem, og hermed sørge for at de får mad hele døgnet. ”PuppyHouse” er et sted med en masse glade, logrende haler, men også et sted som desværre næsten hver dag oplever mange dødsfald, da de små hvalpe er svage og nemt bliver syge. Desuden er der begrænsede muligheder for karantæne og sygdomme spredes hurtigt.

Mit ophold hos DCSR har uden tvivl været en kæmpe oplevelse uden sammenligning. Det er fantastisk alt hvad denne organisation har opbygget på de 14 år den har eksisteret, og det er virkelig en berigende oplevelse, at være med til at hjælpe til med dyrevelfærden på dette sted. At kunne bruge sine evner som dyrlægestuderende, på et sted hvor der er virkelig brug for det, er uden tvivl i min mening en af de bedste ting man kan gøre, og jeg kan kun anbefale det til andre.

Kontaktoplysninger:

Dog and Cat Rescue Samui Foundation

Teesith Pengvithaya, DVM

Birgitte Gomm, Founder

Mail: info@samuidog.org

Tlf.: 0066 (0)77413490 / 0066 (0)818939443

Land og sprog: Thailand, engelsk/tysk/thai

Indlogering: Hotel - Nova Samui Resort

Arbejdsområde: Medicinering, sårbehandling, kirurgi, generel pleje af hundene

Længde: 4 uger (19. maj 2013 - 16. juni 2013)

Budget:

Flybillet	6200	kr.
Kost	1500	kr.
Logi	3100	kr.
Forsikring	0	kr.
Medicin og diverse	400	kr.
Vaccinationer	1860	kr.
Ekstra (transport, wifi)	500	kr.

I alt **13.560** **kr.**

Billede 4

Flaskefodring af små moderløse hvalpe foran klinikken

TOLFA - En kort beskrivelse af en kæmpe oplevelse

Af Birgit Krabbe Jensen, årgang 09/10

Februar 2013 lander tre spændte danskere (to stud.med.vet'er og en kæreste) i New Delhis hektiske lufthavn, 8 timer forsinket med 60 kg donationer og uden mobiltlf.

Til vores store lettelse, har den taxachauffør som TOLFA har arrangeret for os, ventet og står parat til at køre os den 10 timer lange tur til byen Pushkar, hvor vi skal leve de næste tre uger.

Den første dag, er på TOLFAs opfordring, en fridag til at udforske Pushkars livlige gader med et rigt markedsliv, drilske aber, drøvtyggende hellige køer og utallige gadehunde som slænger sig i gadernes solrige kroge.

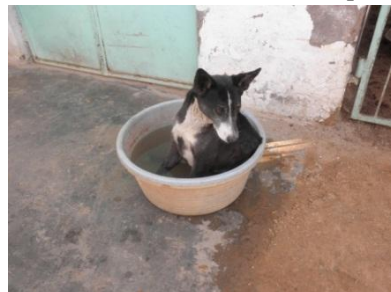
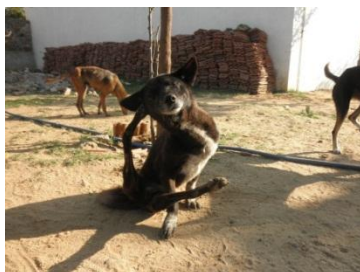
Hver morgen kl. 9, holder Mucash trofast foran hotellet i sin minivan. Den unge chauffør kører os og de andre frivillige de 8 km gennem bjerglandskabet til TOLFA's dyrehospital og rescue center, hvor vi 6 dage om ugen fra 9-17 arbejder og oplever!

Man når dårlig at lukke jernporten bag sig, før man bydes varmt velkommen af stedets logrende permanente beboere. En trebenet hund springer op fra sit solbadningsleje og blokerer én vejen, for i

et minuts tid at hellige sig ens opmærksomhed og klø-evner. To hunde med CNS forstyrrelser (sfa. hundesyge) leger, en bagparts-paralyseret hund dominerer ved resterne i madskålene, imens en af de blinde hunde "spiller op til leg" med en ældre (knap så entusiastisk) hund. Disse er blandt de hunde som nyder deres otium i TOLFAs trygge rammer, da det vurderes at de ikke er i stand til at leve værdigt liv på gaden.

"Largies" består af to indhegninger med helt eller delvis overdækning. Her går en enøjet ged og nipper til foderet sammen med kalvene. En ko med den nederste tredjedel af bagbenet amputeret kommer vrantende. En blind ko står og soignerer sig imens et kollapsed æsel ligger i skyggen og får væskebehandling. En varm våd mule omfavner ens hånd. Det er en af de moderløse kalve i sin søgen efter frokost.

De primære arbejdsopgaver her er sårbehandling (herunder mund- og klovsyge), væskebehandling, vaginalprolaps og stabilisering af (evt. åbne) benbrud. En enkelt ko har været udsat for ildspåsæt-

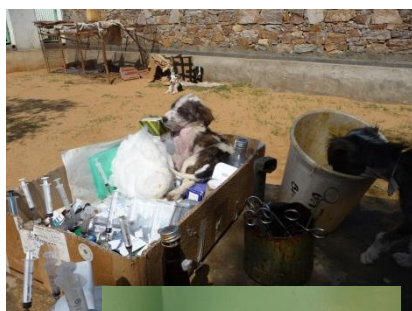
telse og hele dens ene side skylles dagligt og smøres ind. I den store indhegning går omkring 40 dyr frit og det kan være en udfordring at komme til de store (og sommetider) vilde dyr. Lassoen kommer derfor dagligt i brug og de store dyr lægges (så nænsomt som muligt) ned og fikseres før behandlingen.

I "Puppy House" mødes man af en velkomstkommite af logrende haler ved lågen. En af de flyttekasser vi bragte vores donationer i, bruges nu som ly for solen, i en pink plastikbowl ligger to hvalpe i ske med den sorte kat som holder til her og en sort hvalp med begge forben i skinne vakler mod vandkarret.

Selvom at hvalpene oftest er noget mere omgængelige end de voksne gadehunde, er der også her udfordringer. "Journalmappen" er et yndet sted for middagslur, medicinkassen et slaraffenland for nysgerrige snuder og venerne er mindre og dermed sværere at finde ved væskebehandling o.l.

I det ene hjørne af gården ligger huset hvori der bliver redt op om eftermiddagen, således at hvalpene kan sove godt, blødt og "varmt" om natten.

Den ene væg er bygget op

med 12 bure. Disse bruges til kattene og til at "isolere" de hvalpe der mistænkes for smitsomme sygdomme eller af anden grund har bedst af at være adskilt fra de andre om natten.

Mange af hvalpene er i behandling for den smitsomme kennelhoste, diarre og dehydrering. Andre er blevet påkørt og har derfor brækkede ben eller allerede fået det amputeret – hvilket i starten var hårdt at overvære, men når man så ser dem lege rundt på deres tre ben få dage efter amputationen, forstår man at det er det hele værd.

Kennelerne bugner af hunde. Nogle tilskadekomme og syge, imens andre blot venter på at blive neutraliseres inden de igen kan fortsætte deres liv på gaden. TOLFA har en bil som foruden at fungerer som en 24/7 akut-ambulance, også dagligt kører rundt og indfanger hunde med henblik på neutralisering og rabiesbekæmpelse. Frivillige får hver en række af hunde, som hver morgen luftes ude i gården. Selvom tiden er knap, er der ingen tvivl om at den 5-10 min. gåtur i solskinnet er værdsat hvad end hunden kun tør gå til lågen der fører ud til gården, eller skal bæres for at få

den med tilbage til kennelen. Det er enormt givende, når man efter et par dages "bekendtskab" og voksende tillid, mødes af et logrende væsen, som har glædet sig hele natten til at bruge de næste 7 min. med dig.

I Operation er der altid aktivitet. Ingen hunde sættes tilbage på gaden uden at være vaccineret mod rabies og uden at være kastreret/steriliseret (ABC - Animal Birth Control). Foruden neutraliseringer foretages der næsten dagligt amputationer, tarmoperationer mv.

Trods sparsomme ressourcer (genbrug af kanyler, instrumenterne er kun sterile om morgenen) modtager alle rutinemæssig væskebehandling.

Som veterinærstuderende får man lov at assistere under operationerne, hvilket betød at jeg og min medstuderende/rejsekammerat fik prøvet at kastre under kyndig overvågning.

Eftermiddagsklinikken behandler indernes (livsvigtige) geder og køer gratis. Nogle vandrer mange km med deres dyr (nogle gange på armen) andre kører med dem bag på motorcyklen eller på ladet af en tuk tuk. TOLFA er ved at bygge et hus til formålet, men indtil dette står klar foregår behandlingen i skyggen af det store træ i gården. Foruden "konsultationsbygningen" er et abe-hus også under opførelse.

Dette er blot en kort beskrivelse af en brøkdel af arbejdet der dagligt udføres på stedet. Det er imponerende og rørende at der "midt ude i ørkenen", udføres "mirakler" hver dag kun vha. ildsjæle, sparsomme midler og en betingelsesløs kærlighed til dyrene. Jeg har nydt hvert et sekund af mit ophold og der er ingen tvivl om at jeg vender tilbage til TOLFA.

Kontaktoplysninger:

Tree of Life for Animals

Jordana Burdon Bailey

Mail: yourplacement@tolfa.org.uk

Tlf.: +91 9875165585

Land og sprog: Indien, engelsk og hindi

Indlogering: Hotel Ratan Haveli

Arbejdsområde: Diverse behandlinger af hunde, katte, køer, æsler, geder m.fl.

Længde: 22 dage (3.-24. februar 2013)

Budget:

Flybillet	4760	kr.
Transfer	270	kr.
TOLFA	5600	kr.
Kost	800	kr.
Forsikring	5500	kr.
Diverse	300	kr.
Visum	370	kr.

I alt
17.600 kr.

Rejsebeskrivelse, Indien 2013 - Tolfa

Af Cilie Kærsgaard Hansen, årgang 10

Jeg valgte i foråret 2013 at undersøge muligheden for at komme ud at rejse og få noget praktik, da jeg efter 3 års læse-studie, virkelig trængte til at komme ud at opleve, få "hand on" med det veterinære arbejde, og sætte hele studielivet lidt i perspektiv til hvad der foregår i resten af verden.

Trods relevant studiejob, trængte jeg virkelig til få lov at øve praktiske basale skills.

Den 20. juli 2013 tog jeg derfor til Indien ned på en engelsk ejet klinik i Pushkar, Rajasthan. Dette projekt var jeg blevet anbefalet af ældre studerende, og jeg ønsker efter endt ophold helt klart at fortælle om mine oplevelser og erfaringer, da dette var en helt unik oplevelse, og klar kan anbefales til andre studerende som har færdiggjort de første 3 år.

Efter en lidt lang rejse til Delhi, en 8 timers køretur til Pushkar og en tiltrængt fridag på hotellet, blev det hurtigt første arbejdsdag på klinikken. Jeg var ved ankomst blevet taget rigtig godt imod af den engelske dyrlæge på klinikken, som havde givet en rundvisning i byen hvor vi boede og fortalt om de vigtigste regler i Indien. Pushkar er en

meget hellig by og man spiser derfor ikke kød eller drikker alkohol. Derudover var det meget vigtigt som pige, at både skuldre og

knæ var dækket til. Det var dog en dejlig og tryk velkomst, og samtidig mødte jeg de andre studerende som var dernede, hvilket hovedsageligt var englændere, så gennem hele opholdet fik jeg snakket en masse engelsk både med dem og de indiske drenge på klinikken.

Fra første dag, blev jeg kastet lige ud i arbejdet, hvilket var lidt overvældende, men også rigtig fedt. På klinikken var konceptet at man skulle behandle syge hunde, kastrere, sterilisere og rabies-vaccinere dem. Samtidig havde de en afdeling med hvalpe og aber, en afdeling med store husdyr (æsler, køer, kalve, geder), samt en karantæne med hunde som var meget syge/smitsomme. Dette betød at man hver dag var en nyt sted med nye opgaver, hvilket var virkelig fedt. En arbejdsdag startede med morgenmad kl. 8 ved siden af hotellet, herefter blev vi hentet af en taxa/bus kl. 9, og arbejdet på klinikken startede ca. kl. 9.30. Arbejdet var bygget således op, at man hver dag havde 2 indiske drenge til at hjælpe sig, hvilket betød at de håndterede hundene (tog dem ud) da de ofte var ret vilde, og herefter var det så vores job som dyrlægestuderede at kigge på journalen og behandle ud fra denne. Hurtigt kom man ind i denne rutine, men dette betød at jeg fik lov til at gøre alt hvad der skulle gøres, så hverdagen bestod af at rense sår, give im, sc, og iv-injektioner, ligge drop (ses på billedet til højre), og samtidig tage stilling til om behandlingen skulle ændres, hvilket man kunne drøfte med dyrlægerne (der var 2 indiske og én engelsk dyrlæge ansat).

Hvis ikke man var i kennlerne og behandle hunde, kunne man være en del af teamet som opererede, hvilket hovedsageligt bestod i at kastre og sterilisere hundene (ses på billedet til højre). Jeg var derudover med til to ben-amputationer og en enkelt hale-amputation. Trods jeg ikke havde meget praktisk erfaring med dette, fik jeg efter første dag lov til selv at kastre hundene og med lidt hjælp sterilisere dem. Dyr lægerne lærte mig instrumentnavne, sutureringsteknikker, og det var en virkelig fed oplevelse, og trods det var en meget stor udfordring gav det en enorm selvtillid og tro på at det her studie er det helt rigtige.

Arbejdet med de store husdyr var en noget mere grænseoverskridende affære. I Indien er det IKKE tilladt at slå køer ihjel (giver 7 års fængsel), og da køerne går på gaderne og alle større veje, sker der mange uheld. De fleste køer vi fik ind var meget syge/traumatiserede, og da midlerne ikke var mange, var vi ofte nødt til at prøve at rense de traumatiserede sår, komme forbindelse på og ”bare” behandle med smertestillende og antibiotika. Kirurgiske indgreb var for omfattende. Derfor mistede vi mange køer selv om man gjorde sit bedste, og samtidig fik jeg set nogle grænseoverskridende tilfælde som man (heldigvis) ikke vil se i Danmark. Her

fik jeg virkelig set den største kontrast til dansk veterinær praksis. Til højre ses en tumor ud fra munddele på en ko, som vi rense-

de og ellers ikke kunne behandle.

De tre uger var fyldt af ”hands on” fra morgen til aften, og jeg vil HELT KLART anbefale studerende mellem 3. og 4. år at tage på sådan et ophold. De har begrænsede muligheder både medicinsk og kirurgisk, men det praktiske udbytte var KÆMPE stort når man ikke har haft meget hands on de første 3 år på studiet. Derfor er jeg også overbevist om at jeg var dernede på det helt rigtige tidspunkt i mit studie. Fagligt så man f.eks. hvorfor vi vaccinerer mod parvo, hepatitis og distemper, da flere dyr var blevet ramt af disse sygdomme. Derudover fik jeg klart set, hvor meget man faktisk kan med meget færre midler end vi har i Danmark både inden for sårbehandlinger, amputationer og anæstesi. Jeg blev virkelig fortrolig med at ligge iv-drop, bruge stetoskop, ligge bandager og ikke mindst lære de mest simple kirurgiske indgreb.

Samtidig var det rigtig spændende at møde andre studerende fra verden, og høre om deres undervisning osv. Hver aften tog vi ud at spise sammen og vi var derudover både ude at spille cricket med drengene på klinikken, til en lille fest med dem og vi så selvfølgelig også de kulturelle ting i byen (templer, søen, markedet).

Tolfa er et fantastisk projekt både for Indien og for os som studerende, og de har altid brug for flere hænder! De indiske drenge gjorde alt for at man følte sig tryk, og hele det fantastiske team ses på billedet til højre.

Samtidig kan området Rajasthan klart anbefalet at rejse rundt i efterfølgende. Jeg brugte 14 dage sammen med min kæreste og jeg vil gerne fortælle om denne rejse, hvis det skulle have interesse for nogen der finder interesse for projektet.

Kontaktoplysninger:

Tree of Life for Animals

Jordana Burdon Bailey

Mail: volunteers@tolfa.org.uk

Tlf.: +91 9875165585

Land og sprog: Indien, engelsk og hindi

Indlogering: Hotel Ratan Havelli, Pushkar

Arbejdsområde: 80 % small animal, 20 % large animal

Længde: 3 uger (22. juli - 10. august 2013)

Budget:

Flybillet	4300	kr.
Ophold	4500	kr.
Kost	1000	kr.
Forsikring	500	kr.
Diverse	1000	kr.
Medicin	4000	kr.

I alt **13.300** **kr.**

TOLFA – Three of Life for Animals – En farverig oplevelse i Indien

Af Ida Johanne Kolthoff

Om TOLFA:

Den frivillige organisation TOLFA arbejder for at bekæmpe rabies hos dyr og dermed også hos mennesker, at behandle syge dyr, at nedbringe antallet af vilde hunde gennem neutralisationer og at hjælpe lokalbefolkningen ved gratis hver dag at holde åben klinik for deres køer og geder. Kun de få ejere af hunde skal betale for behandling, da det er en luksus i Indien at have et kæledyr.

Man betaler TOLFA for sit ophold på stedet, men med i prisen får man frokost hver dag serveret af en lille indisk familie på stedet, daglig transport til TOLFA fra byen Pushkar, indkvartering på et hotel, samt en god fornemmelse i maven over at støtte projektet. Desuden har man en ugentlig fridag, hvor man kan opleve lidt mere af de fantastiske omgivelser.

Stedet tager glædeligt imod frivillige, også selvom man ingen erfaring har med dyr. Man bliver sat til opgaver, der passer til den enkelte.

Min rejse:

Efter at have hørt om stedet TOLFA i Indien besluttede jeg mig lynhurtigt for, at der ville jeg hen, for jeg elsker østen! Jeg nævnte det for min veninde og pludseligt var vi hele tre, der ville af sted. Vi tog kontakt til TOLFA i november, søgte visum, købte billetter, fik rejsevaccinationer og fejrede vores afsluttede eksamener i januar ved pludseligt at sidde på flyet på vej til Indien!!

Vi ankom utroligt trætte til New Delhi efter en forsinkelse på 8 timer, men til alt held havde vores

taxachauffør siddet og ventet på os i alle de timer, så vi kom hurtigt af sted mod byen Pushkar, hvor vi endnu 8 timer senere ankom midt om natten og i chok over landets anderledes kultur (ikke mindst trafikken som for os virkede dødbringende).

Dagen efter gik vi på opdagelse i den hellige by og fik vænnet os lidt til bybilledet med køer, grise og aber over det hele, inden vi om aftenen mødtes med de resterende frivillige på TOLFA fra hhv. England, USA, Norge og Danmark.

Næste dag begyndte arbejdet. Man møder kl. 9 på TOLFA og er der til kl. 17. En hoppende taxa med øredøvende glad indisk musik fragter de frivillige ud til TOLFA, som ligger lidt ude på landet. Det syn, der mødte os, var løse hunde over alt – de færreste med 4 ben, mange med centralnervøse forstyrrelser og også et par blinde hunde imellem. Hvad der var mest slående var dog, hvor glade og kælnе dyrene var. Vi fik en introduktion til stedet, der er delt op i en katte- og hvalpe-afdeling, en stordyrsafdeling med køer, geder og æsler, en kennel med over 60 voksne hunde og en operationsafdeling. Desuden var der også en abe, en påfugl med et amputeret ben og en papegøje på stedet. Hver dag roterer de frivillige rundt i de forskellige

afdelinger, så man får prøvet det hele. Desuden starter man

dagen ud med at lufte op til 10 hunde hver og at give dem lidt omsorg. Personligt afsluttede jeg den første dag med at behandle mit livs første patient: aben, som skulle have rensset sår på hænder og mund.

Anden dag blev jeg kastet hovedkulds ud i en dyrlæges verden: jeg blev sat til at behandle de 60 hunde i kennelen. Som hjælp havde jeg dyrenes journaler samt to indiske fyre, der kendte til alle procedurerne, men som kun kunne ganske få engelske gloser. Sikke en fed udfordring.

For hver dag der gik, fik jeg prøvet flere og flere ting, som jeg var meget stolt over, fx at udføre kastrationer (til slut uden overvågning), lægge butterflies i hvalpenes små årer, behandle køer med mund-og-klovsyge, eller at stå for anæstesien til operationerne. Det var den ene udfordring efter den anden, der blev klaret og jeg lærte utroligt meget. Jeg lærte også noget om arbejdsstillinger: man skal aldrig behandle patienter på gulvet, heller ikke selvom det er "indian style". Jeg lærte dette, da jeg mistede følelsen i tærne – heldigvis fik jeg den tilbage efter en måneds tid.

Det var utroligt spændende at opleve den indiske kultur og de forskelle, der er på et indisk dyrehospital i forhold til et vestligt. Fx oplevede jeg at stå med hele armen oppe bagi på en ko, da jeg

blev rakt en kop te, som jeg måtte stå der og "nyde", hvorefter jeg også fik proppet et par bær i munden af en af de indiske

medarbejdere, der kort forinden havde stået og skovlet kolort op med de bare hænder... Dvs. der er en anden form for hygiejne, så man må tage sine forholdsregler (og måske sige nej til bærene), men ingen af os blev syge på turen.

Alt i alt så løb tiden af sted. Jeg mødte et hav af søde og rare mennesker, fik tonsvis af gode og sjove oplevelser, en masse faglige kompetencer, en stor kulturoplevelse og fik oplevet et sted, som var meget svært at forlade igen og som jeg meget gerne vil igen en gang i fremtiden.

Kontaktoplysninger:

Tree of Life for Animals

Jordana Burdon Bailey

Mail: volunteers@tolfa.org.uk

Tlf.: +91 9875165585

Land og sprog: Indien, engelsk og hindi

Indlogering: Hotel Ratan Havelli, Pushkar

Arbejdsområde: Bandagering, sårbehandling, injektioner osv.

Længde: 3 uger (3. februar - 24. februar 2013)

Budget:

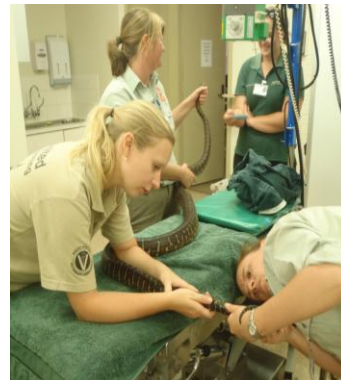
Flybillet	4760	kr.
Transfer	570	kr.
Ophold	5170	kr.
Kost	630	kr.
Forsikring	637	kr.
Vaccinationer	1234	kr.
Medicin	338	kr.
Visum	370	kr.

I alt **13.710** **kr.**

Australien

Herunder ses et udpluk af Louises billeder

Praktik fyldt med eksotiske dyr på den anden side af jorden

Af Louise Gregers Albrechtsen

Som dyrlægestuderende har jeg ofte følt, at min interesse for smådyr m.fl. blev tilfredsstillet på studiet, men at jeg ikke kunne sige det samme for min interesse for eksotiske dyr og wildlife. Så efter at have været i exotics praktik i udlandet før, fik jeg blod på tanden for at få mere! Så derfor tog jeg i starten af 2013 af sted til Australien for at opnå dette. Jeg havde et godt stykke tid forinden ansøgt og været så heldig at få et externship i Zoo & Wildlife Medicine i Taronga Western Plains Zoo i Dubbo, som skulle gøre det ud for min valgfrie uger i Modul 2 på smådyrsdifferentieringen.

Så tænkte jeg: ”Nu hvor man er i Australien, kunne man jo også lige tage en praktik mere!” Så jeg tog kontakt til Dr Ellen Ariel, som jeg havde snakket med til et foredrag, hun havde givet på campus herhjemme. Hun sagde god for, at jeg kunne komme på internship hos hende efter min første praktik. Så sådan gik det til, at jeg omkring jul smuttede på praktik eventyr Down Under.

Heden i Dubbo ramte mig i ansigtet som en mur, da jeg steg af toget – velkommen til 44 grader og outback fornemmelser. Jeg fik navigeret mig frem til studenterboligerne, hvor jeg skulle bo den næste måned. Det var Sydney University, School of

Rural Health, som gjorde det muligt jeg kunne bo der. Mandag morgen sprang jeg på cyklen og mødte på det lille hospital, som lå inden på zooens store område uden for byen. Herefter fulgte 4 uger med mange forskellige arter som patienter. Det gjaldt både de wildlife patienter, som blev bragt ind til behandling udefra samt behandling af zooens egen store samling af dyr i de store safari-stilede anlæg. Jeg var lidt uheldig med patient flow, da den ene dyrlæge var blevet langtidssyggemeldt kort inden jeg kom, og det kunne derfor være ret varierende, hvor travlt der var. Udover løbende indlagte wildlife patienter og 'rounds' i zooen, fik jeg frit slag med at udføre obduktioner og selv skrive obduktionsrapporter, hvilket også var rigtig spændende. Og ellers var der rigeligt med lækre bøger at kigge i, samt dyrepassere som gerne viste lidt rundt. For at nævne nogle få af patienterne jeg så: Det persiske Onegar æsel med kolik, uglen med hjernerystelse, blue tongue lizard med hundebid, geparden med byld i munden, python slangen med dystoki, kænguru ungen med lungebetændelse og mange flere! Så alt i alt et rigtig godt sted at være, lærerigt og erfarne mennesker at drage nytte af.

Derefter gik turen mod tropiske Queensland, og en praktik som også drejede sig om eksotiske dyr, men på en helt anden måde – nemlig fra en forskningsmæssig vinkel. Dr Ellen Ariel jeg skulle arbejde for, arbejder med infektiøse akvatiske virologiske sygdomme, hovedsageligt hos havskildpadder. Jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle forvente af denne praktik, men jeg blev ikke skuffet. Jeg fik mit eget projekt at arbejde med, så jeg

altid havde noget at rive i. Projektet omhandlede kort fortalt spirorchid ikter i histologiske snit fra grønne havskildpadder. Det blev til mange timers arbejde, som nu er ved at munde ud i en publikation, så det er fedt at føle at ens arbejde virkelig kunne bruges til noget. Jeg fik mit eget skrivebord og blev stort set behandlet, som om jeg var en Ph.D. studerende, og jeg fik mødt mange spændende og sjove studerende, som viste mig studentlivet i Townsville.

Udover projektet deltog jeg i obduktioner af havskildpadder, samt andre jeg kunne være interesseret i af både "normale" og eksotiske dyr. Jeg deltog i et kursus om virologiske sygdomme hos akvariske dyr, var aktivt med på feltture for at indsamle data, besøgte rehabiliteringsfaciliteterne for havskildpadder og hvad jeg ellers kunne få fingrene i! Hvis man kunne have tanker om at opleve hvordan det kunne være at gå forskningsvejen, så kan jeg varmt anbefale en praktik som denne for at prøve det af. Min vejleder Ellen var utroligt inspirerende og fik virkelig tændt ilden under min indre forsker-nørd.

På begge praktiksteder lærte jeg virkelig meget, på helt forskellige måder: Både om hvordan livet kunne være for en dyrlæge, som arbejder med 'hands-on' kirurgi og medicin med eksotiske dyr og om at studere eksotiske dyr og wildlife indenfor det akademiske med spændende elementer som feltture og praktisk dataindsamling. Alt dette gav mig bestemt blod på tanden til at komme hjem og få klaret specialet, og så komme ud i den virkelige verden og prøve noget af det af selv!

Kontaktoplysninger:

Taronga Western Plains Zoo

Dr. Brenn Bryant

Mail: bbryant@zoo.nsw.gov.au

Tlf.: +61 268811461

James Cook Universit

Dr. Ellen Ariel

Mail: ellen.ariel@jcu.edu.au

Tlf.: +61 747814123

Land og sprog: Australien, engelsk

Indlogering: Studenterbolig (Zoo) og privat

Arbejdsområde: Zoo and Wildlife medicine,
Wildlife Research

Længde: Taronga Zoo: 4 uger (7. januar - 2. februar 2013)

James Cook University: 6 uger (11. februar - 22. marts 2013)

Budget:

Flybillet	9000	kr.
Kost	3500	kr.
Logi:	3000	kr.
Forsikring	1913	kr
Transport	2000	kr.
Indenrigsfly	800	kr.
Diverse	3000	kr

I alt **23.213** **kr.**

Figur 1 Et persisk Onegar æsel med kolik

USA

3 ugers externship på UC Davis

Af Ann-Sofie Cæcilie Søndergaard

Fra den 12. august til den 30. august 2013 havde jeg fornøjelsen af et externship på UC Davis i USA. Jeg havde igennem en længere periode været interesseret i at komme ud i løbet af min studietid som veterinærstuderende og i april måned tog jeg kontakt til Judy Wall fra UC Davis, som ville se, om det var muligt for mig at komme på et externship i sommeren 2013. Jeg var blevet nomineret til opholdet via KU, og i juni måned fik jeg svar fra Judy om, at der var plads til mig på Neurology/Neurosurgery i 3 uger, og hun sendte en "housing list" samt et link til Uloop, der er en hjemmeside, der formidler leje af boliger og værelser studerende imellem. Gennem Uloop fik jeg lejet et værelse i Davis ikke alt for langt fra hospitalet, "Veterinary Medical Teaching Hospital". Som udenlandske studerende skal man tegne en såkaldt "professional liability insurance" inden ankomst. Denne kan tegnes gennem UC Davis for 50 US Dollars.

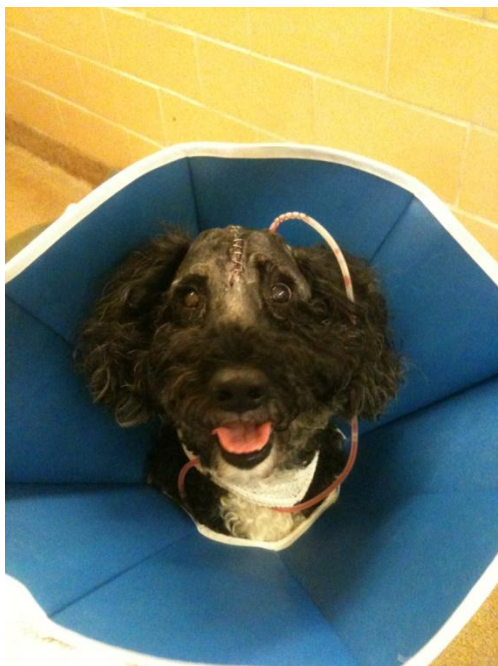
D. 12. august ankom jeg til hospitalet, hvor jeg blev tildelt 2 indlagte patienter og udstyret med en pager, der ville bippe, når min næste patient var ankommet. En af mine første patienter var Splash, en 12 år gammel steriliseret hunhund af racen Portugese Water Spaniel, der kom ind med udtalte neurologiske symptomer. Hun var apatisk, liggende i sideleje og ude af stand til at gå. Vi MR-scannede hendes kranie, da hun 4 mdr. forinden havde fået foretaget en craniectomy, da hun havde et osteochondrosarcom på sin frontalknogle. Hun

havde fået fjernet dette samt en del af sin frontal-
knogle og fået indsat et implantat bestående af
PMMA, der er et kemisk knoglecement.

MR-scanningen af Splash fra lige efter den oprindelige craniectomy med det indopererede implantat (de 2 nederste billeder) samt fra den dag, hvor vi fik hende ind akut (de 2 øverste billeder). De øverste billeder er af type T2 (væske vil være lyst på billedet), hvor man kan se en ansamling af væske omkring implantatet.

Scanningen viste en væskeansamling omkring det indopererede implantat, og efter aspiration og undersøgelse af væskeansamlingen, viste det sig, at der var tale om en abscess. Drænage af abscessen samt antibiotika var ikke nok til at få bugt med hendes kliniske symptomer, da hun fik det markant værre i løbet af aftenen. Vi måtte fjerne implantatet og indsætte et nyt af samme type men nu med indborede huller i samt et dræn. Efter 5 dage i ICU kunne vi endelig tage drænet ud, og Splash var som en ny hund igen.

Splash 5 dage efter sin operation, lige inden drænet blev taget ud.

Generelt er det sådan, at man møder ind hver dag kl. 06.30 til behandling af ens indlagte patienter. Kl. 9 er der patientgennemgang, og herefter kører dagen med konsultationer og behandlinger, indtil kl. 17, hvor der igen er patientgennemgang. Efter denne færdiggør man dagens behandlinger og påbegynder aftenbehandlingen af sine indlagte patienter. Ens dag slutter omkring kl. 21. De studerende bliver tildelt nattevagter efter rotationsbasis, og i weekenden skal man fast møde ind kl. 7.30 til behandling af sine indlagte patienter og igen kl. 17 til aftenbehandling af de samme patienter. Som udenlandsk studerende skal man lave sin første neurologiske undersøgelse i samarbejde med en dyrlæge, og herefter skal man lave dem selv med dyrlægen ved ens side som støtte. Man bliver hurtigt god til at lave disse undersøgelser, da man laver dem mange gange om dagen. Det er generelt de studerende, der står for al medicinering, bandagering, blodprøvetagning, venekateterilægning, konsultationer, en hel del klientinforme-

ring mm. Man følger sine patienter, fra de kommer ind, til de bliver udskrevet, dvs. man følger med til MR-scanninger samt røntgen, hvorfor man bliver bedre til at "læse" disse billeder. Dyrlægerne er gode til at inddrage én i diskussioner samt tanker omkring patienterne, således at man hele tiden er opdateret på sine patienter.

Alt i alt var opholdet utroligt hårdt men utroligt lærerigt! Dyrlægerne på stedet var virkelig gode til at lære fra sig, og man havde utroligt meget patientansvar. Jeg føler, at jeg har lært virkelig meget på relativ kort tid, og det er helt klart noget, jeg vil anbefale andre. Dog skal man være opmærksom på, at man på denne rotation ingen fri-dage har, og har man en intention om at opleve Davis eller byerne omkring Davis, da bør man gøre dette inden eller efter ens ophold på UC Davis, da der ingen tid er til det under ens rotation. Derudover skal man sikre sig, at stedet hvor man bor ikke ligger for langt væk fra hospitalet, for det er et krav, at man skal være omklædt på hospitalet inden for 30 min, hvis man bliver tilkaldt, og dette gælder alle døgnets 24 timer. Da Davis er en meget cykelvenlig by er det en god idé at få skaffet sig en cykel. Det koster ca. 80 US Dollars at leje en cykel i 3 uger fra en af Davis' cykelforhandlere, så det vil være smart at se, om man kan finde en brugt cykel til salg på f.eks. craigslist.org eller høre, om der er nogle, der vil låne deres cykel ud. Jeg selv lånte en fra en af dyrlægerne på hospitalet.

Kontaktoplysninger:

UC Davis

Judy Wall

Mail: jawall@ucdavis.edu

Tlf.: 530-752-0773

Land og sprog: USA, engelsk

Indlogering: Liste med indlogeringsmuligheder

Arbejdsområde: Neurology/neurosurgery

Længde: 3 uger (12. august - 29. august 2013)

Budget:

Flybillet	7000	kr.
Kost	3000	kr.
Logi	1700	kr.
Forsikring	290	kr
Vaccinationer	2175	kr.
Visum	82	kr

I alt **14.247** **kr.**

8 uger på WSU

Af Sara Hestehave Kristensen

Gennem hele studie-tiden, har jeg drømt om at komme til det amerikanske og tilbringe tid på et amerikansk universitet. Igennem rejse-rapporterne på IVSA's hjemmeside læste jeg om andre studerende, som havde været på Washington State University, og min gode studie-veninde, Lena Brix og jeg sendte derfor i foråret 2012 hver vores ansøgning (med motiverende brev, ønske-liste over rotationer og 3 "letters of recommendation") af sted til Dr. John Mattoon på WSU.

I efteråret fik vi så hver vores bekræftelses-brev på 8 ugers klinik-rotation, og vi gik i gang med planlægningen af vores tur, - en tur forbi NYC på vejen derover, og San Francisco på vejen hjem, og Dr. Mattoon satte os i kontakt med studerende, hvis lejlighed vi kunne leje sommeren over.

Spændingen steg stødt frem mod afgangsdagen, og især da vi modtog vores skema for de 8 uger, - helt i tråd med mine ønsker, fik jeg tildelt 1 uges anæstesi, 2 ugers kardiologi, 2 ugers onkologi, 2 ugers neurologi, og 1 uges referral medicine (intern medicin). Især de 3 specialiserede rotationer havde været vigtige for mig, da jeg gerne ville blive klogere på de emner, og samtidig havde jeg en formodning om at amerikanerne generelt tog behandlingen lidt videre, så jeg kunne få et bredt indblik i mulighederne. Så med alle ønskerne på plads, var vi klar til at tage af sted. Vi havde med tiden fundet ud af at vi ikke skulle være de eneste danskere i Pullman sommeren over, - Ida var allerede dervore, da vi ankom, og Cecilie ankom

samme dag som os. Og jeg havde stor glæde af både de danske og amerikanske medstuderende.

Den første dag mødte vi på hospitalet med dr. Mattoon, som gav os en rundvisning og førte os til rette sted. Vi startede alle tre ud på anæstesi, hvor vi fik en super god modtagelse, og kunne følge med de dygtige studerende rundt. På anæstesi stod de for anæstesien af alverdens dyr på hospitalet (alt fra hunde, katte og kaniner til heste, køer og lamaer), og til alverdens indgreb/undersøgelser, så det var super spændende og lærerigt at følge med rundt. Den første uge blev dog lidt afkortet af den nationale fridag, "4th of July", hvor vi benyttede muligheden for at tage en forlænget weekend til Seattle. Så på rigtig amerikaner-maner tog vi 4 danske tøser på roadtrip i vores lejede Prius, og fejrede uafhængigheds-dagen ved vandet i Seattle med masser af fyrværkeri.

Den følgende uge begyndte jeg på kardiologi. I første omgang fik jeg lov til blot at følge med de andre, og finde ud af hvordan alt det skræmmende skulle klares, - klient-kontakt, patient-ansvar, papir-arbejde osv., - og samtidig få sat mislydene og de kliniske tegn sammen med røntgen-billeder, EKG, echocardiografi og blodprøve-svar. Mange klienter kom langvejs fra for at få deres hund eller kat undersøgt ved hospitalets kardiologer, og vi mødte derfor patienter på mange forskellige stadier af deres sygdom, og det var spændende at opleve hvordan man her tager behandlingen lidt længere end i det danske, - fx ved at indsætte pace-makere på hunde med AV-blok, som de sagtens kunne leve længe og godt med. Og med tiden følte jeg mig også klar til egne patienter, - hvor den

største udfordring uden tvivl blev klient-kontakten. Jeg synes egentlig at mit engelsk var glimrende, men i en presset situation, hvor man skulle fortælle en ejer, at kattens HCM var blevet forværret, at der var ved at samle sig en clot i atriet, og at den blodfortyndende medicin derfor ikke virkede, - der havde jeg pludselig svært ved at finde de rette ord og få formuleret det hele korrekt. Derimod var det trods alt lettere at klare det famøse papir-arbejde i rolige omgivelser. Papir-arbejdet var egentlig en god og lærerig måde at få samlet hele casen op på. Her samlede man anamnesen, den kliniske undersøgelse, de parakliniske fund, og diagnoser samt prognosen/planen for patienten i ét dokument, som blev sendt med klienten hjem, faxet til henvisende dyrlæge og gemt i hospitalets journal-system, så alle var informeret omkring, hvad vi havde fundet frem til.

Kardiologi-rotationen blev en dag krydret lidt med et besøg hos WSU's "Bear Center", hvor de bruger grizzly bjørne til forskning. Vores kardiolog var involveret i et projekt, hvor de forsøgte at finde mekanismerne bag bjørnenes evne til at slå insulin-resistens til og fra i forhold til deres dvale-cyklus, - noget som man håbede at kunne bruge humant i forbindelse med diabetes. Spændende for den lille biomediciner!! På dagen hvor vi var med, skulle vi indgive noget sukker-væske IV, og tage blodprøver på forskellige tidspunkter for at teste responset, - og heldigvis var de kære bjørne trænet til at hjælpe os. De blev lukket ud i et bur, fik en kommando, og lagde sig derefter ned på ryggen, stak en bag-pote ud gennem tremmerne, og lå ellers og slubrede honning-saft, mens de fik taget en blodprøve. Stille, roligt og let, så man

nærmest ikke fattede at det var samme bjørn, som havde været ved at smadre lågen for at komme ud 2 minutter før. Det var en stor oplevelse!!

Næste rotation var onkologi, som konfronterede mange af mine fordomme overfor cancer-behandling. Her mødte jeg blandt andet hunden Molly, som for 3 år siden fik konstateret osteosarcom i det ene forben, - som så havde spredt sig til den ene nyre også. De fjernede det ramte forben, og en nyre, som var enormt forstørret og cystisk, - og 3 år efter kommer Molly glad løbende/hoppende imod mig. Generelt mødte jeg mange af de såkaldte "tripote's", som havde haft osteosarkom i et ben, som blev fjernet, og så levede de ellers videre i bedste velgående. Ret imponerende. Udover at møde succes-historierne, fik jeg også stiftet bekendtskab med selve cancer-behandlingen i form af de forskellige kemo-protokoller, men også hvilke muligheder stråle-terapi kunne give. Og i forhold til min ide om for voldsomme bivirkninger, så glædede det mig, at høre deres filosofi omkring det hele. Dyrene får en langt mindre intensiv behandling, så de ikke udsættes for samme mængde bivirkninger, som man gør humant. Både fordi vi ikke vil udsætte de uvidende dyr for dette, men også fordi kæledyrenes levetid sjældent er voldsom lang, så vi ikke engang ville vinde så meget ved en intensiv kurerende og ubehagelig behandling, så lidelsen ville ikke være det værd. Man går derfor kun efter livsforlængende behandling, hvor dyrets velfærd skal påvirkes mindst muligt. Det var en filosofi, jeg kunne være med på!! Jeg så mange patienter, som havde været igennem meget behandling eller stadig var i gang, og hvor det ikke påvirkede deres

tilværelse særlig meget, og det var vildt livsbekrævende at kunne sende dem hjem med deres lille halstørklæde, som på rigtig ”amerikansk” vis bebudede ”I’m a cancer-survivor”, selvom at behandlingen kun var livsforlængende.

Neuro var også en fantastisk rotation!! Selvom at den var præget meget af rehabiliterings-arbejde med fx hunde, som havde mistet førligheden i bagparten, så fik vi også set mange spændende patienter med mærkelige lidelser, og fik trænet den neurologiske undersøgelse. Min anden uge på rotationen blev opslugt af den skønne mini-beagle, Maggie, som havde voldsomme smerter i nakke-regionen. Ingen af de typiske analgesika havde nogen som helst effekt på hende, og da vi fik taget MRI så vi forklaringen, - klassisk for racen, havde Maggie IVDD, og en protruderende disk mellem C2-C3, som trykkede på rygmarven, og gav hende de markante smerter. En applikation af det sprit nye høj-koncentrerede topikale Fentanyl-præparat, fik dog smertedækket Maggie, men krævede at al håndtering skete iført handsker og operations-gown, og at hun var indlagt i ICU. Heldigvis gik ejeren med til operationen, - en såkaldt ”ventral slot”, og da Maggie var min patient, fik jeg lov til at assistere den dygtige doktor! Det var en spændende og krævende uge med Maggie som patient, og heldigvis kunne vi sende hende hjem uden smerter, da fentanyl var brændt af.

Turen til WSU var fantastisk, mageløs og uden sammenligning. Jeg er ubeskriveligt glad for at jeg fik den mulighed, og jeg ville glædeligt anbefale alle at sende en ansøgning af sted til dem, -

desværre forlyder det, at WSU ikke har plads til udenlandske studerende fremover, da de har fået et samarbejde med et andet amerikansk uni om at tage deres studerende ind i hospitals-rotationerne. Men vil virkelig anbefale at man tager ud og oplever med sit studie, - der er jo masser af andre steder at tage hen. Det er absolut den bedste beslutning, jeg har taget i min studie-tid.

Kontaktoplysninger:

Washington State University

Dr. John Mattoon

Mail: mattoon@vetmed.wsu.edu

Tlf.: +1 509-592-7060

Land og sprog: USA, engelsk

Indlogering: Privat

Arbejdsområde: Klinisk rotation smådyr; anæstesi, kardiologi, onkologi, neurologi og intern medicine

Længde: 8 uger (1. juli - 23. august 2013)

Budget:

Flybillet	11907	kr.
Kost	4050	kr.
Logi	3920	kr.
Forsikring	432	kr.

I alt	20.309	kr.
--------------	---------------	------------

Ikke støttede rejser

Cat at KAT in Kathmandu

Af Cathrine Erichsen

Hvad gør man med en ændret studieplan, som giver mulighed for seks måneders pause fra bøgerne? Selvfølgelig tager man ud at rejse! Efter en masse op og ned og hjælp fra organisationen WVS faldt valget på KAT Centre i Kathmandu, Nepal, som arbejder med gadehunde og rejsen startede den 4. september 2012.

Omkring 20.000 hunde lever i Kathmandus gader, og ofte under meget slemme vilkår. Nepal er det land, hvor flest mennesker dør af rabies, så synet på gadehundene er ikke altid særlig godt. For kun ti år siden lagde regeringen gift for at få populationen ned. Mange hunde døde en meget smertefuld død. Kathmandu Animal Treatment Centre (KAT) blev oprettet for ni år siden, og siden da har regeringen stoppet med deres barske metoder. KAT vaccinerer og steriliserer gadehundene, oplyser om rabies og hundeadfærd og behandler hunde med skab, infektioner, sår fra trafik og bid, eller hunde som er ekstremt underernærede.

Jeg var i Nepal i tre måneder, fra september 2012 til november 2012 og fik en fantastisk oplevelse hos Kathmandu Animal Treatment Centre. Selvom jeg regnede med at opleve meget, havde jeg aldrig regnet med at få så meget ansvar, lære så meget, og faktisk blive en del af KAT's crew.

KAT havde en isolering, hvor der var plads til omtrent 10 hunde, en operationsstue som steriliserede op til 15 hunde om dagen og kenneler til omkring 30 hunde. Cirka 15 hunde var faste beboere i KAT, som havde været der så længe på grund af længere behandling, eller fortsatte skader, som stod til adoption. Mine første dage startede stille og rolige. De første opgaver var at rense ører, lufte og vaske hunde og fjerne maaaange flåter. Stille og roligt fik man lov til at diagnosticere og behandle med dyrlægerne Bidur

Skabsramte Bella, som lige er kommet i behandling

og Prabin og stille og roligt gav Bidur mig ansvar for hele isolationen.

Jeg var med ude og fange hundene og også til at sætte dem tilbage på gaden, og se, hvor glade de bliver for at være "hjemme" igen. En enkelt gang kørte vi også ud til en syg kalv, som var meget besynderligt. Køer er hellige i Nepal, ligesom i Indien, og for første gang viste nepaleserne virkelig medlidenhed og prøvede at hjælpe kalven så godt de kunne.

Selvom KAT ikke har en licens til at lade udenlandske dyrlæger og –studerende operere, gav Prabin mig alligevel lov til at assistere ved nogle sterilisationer og kastrationer.

En meget stor del af arbejdet var også at informere om rabies og hundeadfærd. Mange nepalesere er bange for hundene og får at blive bidt eller smittet med andet. Vi var ude på gaderne og dele flyers ud, og tog flere gange ud på et "europæisk" marked for at indsamle penge fra turister. Det var ikke altid nemt med turisterne, men nepaleserne var altid meget søde og interesserede.

Prabin og Ram steriliserer en tæve. Hun har fået et rødt halsbånd og et nr. øret for at gøre opmærksom på at hun er rabiesvaccineret og steriliseret.

Selvfølgelig bliver man meget knyttet til nogle af dyrene, og de fastansatte og frivillige var meget gode til at give hundene i isolationen kreative navne. Jeg blev meget knyttet til en lille hvalp, Sally, som var blevet efterladt på en altan. Hun kom med hjem til mig hver dag og jeg må tilstå, at jeg overvejede at tage hende tilbage til Danmark. Men hun fik dog et fantastisk hjem i den Norske Ambassade, så hun er blevet ved det skandinaviske.

Mens jeg var hos KAT mødte jeg mange søde mennesker. De fastansatte var rigtig søde og behjælpelige, men der kom selvfølgelig også andre frivillige; en dyrlæge fra Canada, og en fra England, veterinærsygeplejersker fra Spanien og Australien og især min veninde Ala, som var dyrlæge fra Polen og gjorde en kæmpe indsats for KAT. Og selvfølgelig kom der mange for at lufte og hygge med hundene. Al hjælp blev taget imod med kyshånd, især da det blev oktober, og hvalpesæsonen startede.

Alt i alt, har jeg haft tre fantastiske måneder i Nepal. Selvom det har været et stort kulturchok til tider. På trods af at jeg ikke var særlig langt i min uddannelse, følte jeg virkelig at jeg kunne gøre en forskel med den viden jeg havde og jeg er blevet meget bidt af, at man kan gøre en så stor forskel

for både dyrene og menneskene bare ved at give en smule af sin tid og viden. Jeg håber, at jeg kan få lidt støtte af Jer, kære IVSA, så jeg kan sende lidt penge til KAT-Centret som er ved at flytte til en større grund, og også lave lidt reklame for KAT til rejseaftenen. Mange andre studerende skal have mulighed for at få de samme fantastiske oplevelser som jeg har haft i Nepal. Og selvfølgelig beder jeg også om Jeres støtte så jeg kan komme af sted på et nyt eventyr i sommeren 2014. På forhånd tusind tak.

Kontaktoplysninger:

Bidur Piya
Kathmandu Animal Treatment Centre
Chapali Gaon, Budanilkantha
GPO Box 8975, EPC 4120
Kathmandu, Nepal

Land og sprog: Nepal, Nepali/Engelsk

Indlogering: Lejlighed (privat)

Arbejdsområder: diagnosticering, medicinering, daglig dyrepleje, adoptionsprocessering etc.

Længde: 3 mdr, 5/9 – 26/11

Budget:

Flybillet	4503,-
Forsikring	3496,-
Visa	100 USD
Logi	1640,-
Kost	2560,-
Vacciner	3000,-
Diverse	5834,-
I alt	21586,-

Forbedring af indiske gadehundes velfærd

Af Jeppe Strudsholm

Jeg arbejdede i perioden d. 2. juni til d. 19. juni 2013 på et indisk dyrehospital. Indien er et meget specielt land - den kulturelle forskel er markant. Det var derfor lidt af en udfordring at tilpasse sig deres syn på dyr. Sagerne løses ikke på samme måde som i Skandinavien, så man måtte til tider bide grænseoverskridende udfordringer i sig. Når det er sagt, så gør TOLFA deres absolut bedste! De har ikke mange midler, da de er meget afhængige af donationer fra diverse dyrevenner. Det er også derfor man betaler 500 pund, for et 3 ugers ophold. Det går til den daglige drift, men derudover får man for donationen; logi, transport til og fra hospitalet samt frokost under hele opholdet.

Først lidt baggrund om Tree of Life for Animals (TOLFA):

Den indiske gren af organisationen blev oprettet i 2005 af en britisk veterinærsygeplejerske, Rachel Wright. Det startede i det små, men dyrehospitalet som er beliggende i Rajasthan, Indien, kan nu 8 år senere rumme ca. 250 hunde. Den daglige drift styres af meget flinke ansatte fra lokalområdet samt internationale frivillige. Deres overordnede mål er at forbedre velfærd for gadehunde samt at udrydde rabies i Pushkar området. Derudover har de også en sektion til store dyr, med ca 40 køer og æsler. De fleste kræver medicinsk behandling og kirurgi, men alle har behov for medfølelse og omsorg - TLC (tender loving care) som man siger. Mange af disse dyr ville være døde under forfærdelige omstændigheder på gaden, hvis ikke TOLFA og frivillige gjorde en fantastisk indsats for at redde dem.

Når man hopper ud i fremmede oplevelser, så er det altid rart at kende lidt til hvordan dagene nogenlunde foregår.

En normal TOLFA-dag:

- 8.15: Alle frivillige mødes til frivillig morgenmad. Dette foregår normalt på en lille hyggelig restaurant, som ligger 100 meter fra hotellet. Pandekagerne og de forskellige frugt lassi er gode!
- 9.15: Afgang til hospitalet, i en minibus TOLFA stiller til rådighed.
 - o Hav et par vandflasker med, der er rent filtreret vand derude
 - o Stetoskop
 - o Ur
 - o Kuglepind
 - o Scrubs (blåt kliniktøj), mest et krav når man er på operationstjansen
- 9.45: Ankomst. Man får ansvaret for en sektion med 7 hunde, som skal lufte hver morgen
- 10.15: Arbejdet starter på den tjans man har for dagen
 - o Mulige tjanser:
 - Large animals
 - 40 Kennels (man er med på behandlingsrunden for de ca. 40 hunde som er i den bygning)
 - 60 Kennels
 - Puppy House
 - Prep (man har ansvaret for anæstesi under operationerne)
 - Surgery (mest kastrationer og sterilisationer man er med til)
 - Ved ankomst får du en beskrivelse af hvad du skal gøre de forskellige steder.
- 13-14: Frokost. TOLFA sikrer sig der er mad til dig.
- 14: Forsættelse af arbejdet med ens tjans
- 16 tiden: Dagens tjanser er ordnet
- Ca. 16.30-17: Afgang mod hotellet

Man har en 6 dags arbejdsuge og dermed en fast ugentlig fridag.

Man får et fantastisk sammenhold med de andre frivillige.

Lidt kulturelt i Pushkar:

En fridag kan bla. bruges på at opleve solopgangen fra the sunrise temple, ca 15-20 gåtur fra hotellet og derfra tager klatringen op til templet (ca 30 min). Derudover kan en gåtur rundt om den hellige Lake Pushkar også anbefales.

Gode og (sygdoms)sikre spisesteder:

- La pizzeria. Rigtig gode pastaretter og pizza, derudover er lasagnen rigtig go
- Tæt ved La Pizzaria finder man Baba restaurant. Dette er favoritstedet! Go billig menu og solidt WI-FI.
- Rainbow cafe (stabilt WI-FI)

Andre gode råd:

- Køb hverken 1,5 liters vand eller Chai-tea til mere end 10 rupees (ca 1 DDK).
- Der er 2 priser på alle varer, en billig for lokale og en dyr for udefrakommende, hvilket er fair nok – det er stadig billigt! Vær dog opmærksom på, at de fleste stadig forlanger overpris og prøver at udnytte uvidne turister (især ifm. med transport (tuk-tuk og cykeltaxier)
- Rajasthan-området er alkohol og kødfrit. Så man får lov til at leve som vegetar i en periode.

Ellers nyd rejsen og et specielt land! Det er meget lærerigt at være på hospitalet. Man får lov til at

stikke og behandle en masse. Jeg kan helt bestemt mærke, at jeg rent fagligt er kommet styrket hjem efter opholdet. Især kirurgidelen er det hele værd. Man får som minimum 3 dage i surgery, og efter en oplæringsdag så får man lov til selv at styre redskaberne. Jeg nåede selv at foretage 12 kastrationer og 2 sterilisationer. Ellers kan siges om Indien, at det er et land man enten kommer til at elske eller hade. Det er bare om at komme afsted! ☺

Man får lov til rigtig meget. Her lukkes efter en sterilisation.

Kontaktoplysninger:

Tree of Life for Animals

Jemma Sadler, Volunteer Coordinator

Mail: volunteers@tolfa.org.uk

Tlf.: +91 9875165585

Land og sprog: Indien, engelsk og hindi

Indlogering: Hotel Ratan Haveli

Arbejdsområde: Operationer, diverse behandlinger, sårmanagement osv.

Længde: 2. juni - 20. juni 2013

Budget:

Flybillet	3900	kr.
TOLFA	5025	kr.
Kost	1700	kr.
Vaccinationer	3985	kr.
Diverse	1200	kr.
Visum	370	kr.

I alt **16.180** **kr.**

Bird and Exotic Animal Hospital, Sydafrika

Af Simon Skov Møller

Jeg ville gerne arbejde med krybdyr og eksotiske dyr, så tog en måned til Sydafrika. Jeg kontaktede IVSA da jeg gerne ville rejse ud og tænkte de måske havde nogle gode kontakter. Jeg fik så en mail på en sydafrikaner ved navn Aquil. Vi udvekslede 15-20 mails og så kom jeg til sydafrika for at være med som extern på deres klinik som lå i et hospital. Jeg var en del af det daglige team på 2 dyrlæger og 1 sygeplejerske og en rengøringsdame / sygeplejerske. Vi var med til alt lige fra konsultationer (hvor vi lyttede), til patient plejen (jeg stod for meget af medicineringen af de indlagte, da de havde lært mig lidt at kende), til operationerne (hvor vi observerede). Det er en klinik hvor man kan få rigtig meget handson hvis man viser at man er interesseret og kan sit grej. Problemet med klinikken / sydafrika er at folk ikke går så meget op i punktlighed. Man ringer oftest bare ned og siger "jeg har et sygt dyr / et dyr der skal tjekkes", og eftersom alle gør det, var der dage hvor vi havde 8 indlagte patienter og 10 konsultationer, til dage hvor vi ikke havde nogle indlagte patienter og 2 konsultationer som begge blev aflyst fordi folk enten ringede og sagde de ikke lige kunne komme alligevel, eller bare blev væk. Vi havde alt fra dyre fugle, til en slange, desmodyr, flamingo (billedet), til små (mammoset) og store aber (white faced saki). Jeg havde "fri" i weekenderne da der sjældent var folk der gad bruge deres lørdag eller søndag på at tage dyr ind til dyrlægen, så der var jeg bla ude at se the African Market, Rhino and Lion park, Pilensburg park og The cradle Caves of Human Kind.

Jeg boede på deres campus, hvor jeg blev indlogeret i en lejlighed med dele køkken, rigtig hyggeligt, så selvom det var vinter dernede og alle var hjemme, var der stadig et par andre fra andre lande / ph.d. studerende man kunne snakke lidt med. Der var varmt vand, internet og mange tæpper så man ikke skulle fryse når det blev koldt om natten så mange fordele, dog var der ikke sæbe på toilettet (der var dog en 2 år for gammel desinfektionsmiddels bøtte), ingen toiletbørste eller skraldespand på værelset / badeværelset. Jeg blev lidt overrasket over hvor meget man egentlig kan genbruge ting, i forhold til vores "smid væk" politik herhjemme. Sprøjter der ikke har været aflivningsvæske i kan genbruges rigtig mange gange. Jeg undrede mig også lidt over deres antibiotika forbrug, da jeg ikke var med til en eneste bakterie kultur. Det bruger man ikke. Det hedder bare er der chance for infektion – så bruger vi baytril. Kan den ikke tåle baytril, så bruger vi 3 generations cefalosporin. Vores daglige "rounds" bestod af at vi kiggede på tavlen og så fik jeg og de 2 franske studerende der også var på klinikken lov til at give det meste af medicinen, alt fra orale opløsninger, til cutan creme til IM og intraperitoneal væske. De er meget åbne og nemme at snakke med, så da jeg hørte at den ene dyrlæge arbejdede i Johannesburg Zoo spurgte jeg om jeg ikke kunne få lov at tage med eller tage derover og være et par dage så jeg også kunne følge den daglige gang der. 3 dage efter havde jeg så en aftale i hus der hed at jeg de sidste 3 dage af turen blev kørt derover, og boede så i Zoo'en og fulgte den daglige gang med de dyrlæger der arbejdede der. Men alt i alt har det været en fantastisk oplevelse, og kan varmt anbefales. Dog er det vigtigt at have noget at underholde sig selv med, da der kan være lange pauser mellem noget spændende.

Kontakt oplysninger

Bird and Exotic Animal Hospital, Pretoria, South Africa.

Dr. Dorianne Elliot, Dip Vet Nur BVSc

Tel (012) 529 8105/8423

Land og sprog: Sydafrika, Engelsk

Indlogering : ondersteport campus

Arbejdsområde: eksotiske dyr og fugle

Længde : 1 måned – 3/7-2/8

Budget:

Flybillet 6500 kr.

Kost 2000 kr.

Logi 2500 kr.

Forsikring 280 kr.

Medicin 2500 kr.

Diverse 2500 kr.

I alt 16080kr.

Et caribisk eventyr - anæmi, amputation og rabies

Af Kamilla Quist König

I stedet for at tage i praktik herhjemme besluttede jeg sammen med en medstuderende at vi skulle tage på eventyr tilbage i 2012. Da vi begge havde deltaget i IVSAs vintersymposium på Grenada tilbage i 2010 og der havde besøgt Grenadas SPCA, var denne mulige destination oplagt. Vi sammenlignede skemaer og fandt, at det passede bedst, hvis vi indtog jul og nytår og GSPCA ville meget gerne have os i den periode. Foruden at arbejde på deres smådyrsklinik havde vi hjemmefra gjort et stort arbejde for at skaffe midler til at afholde rabies-vaccinationsklinikker, som vi også gennemførte under opholdet.

Vi ankom meget tidligt lørdag morgen og blev hentet af en af klinikens frivillige, Rita, som også sørgede for at vi ikke skulle få for meget hjemve ved at lave "secret santa"-posere til os den 25. december. Vi havde som sagt et meget overfladisk genskab til klinikken, så vi blev vist rundt; klinikken består af et undersøgelsesrum, et stort forberedelsesrum, hvor også de indlagte patienter var samt dyr, som skulle videreformidles. Hvis der var mange patienter, blev forberedelsesrummet inddraget til undersøgelsesrum. Der var også et operationslokale, med plads til 2 patienter og et rum med røntgen. Der blev gjort flere forsøg for at få liv i røntgenapparatet under vores ophold,

dog med meget svingende succes. Foruden at fungere som "walk-in"-klinik for de fattigste på øen huser GSPCA også en stor kennel. De gør et stort stykke arbejde med videreformidling af disse hunde, men jeg tror personligt, at flere af hundene var så behandlingskrævende, at de færreste ville aftage en hund herfra. Det er min erfaring, at de fleste hellere vil aftage en sød hvalp end en ældre hund med en kronisk demodex infektion.

Sheena inden amputation – bemærk maddiker i skålen

Vores arbejdsdag startede typisk ved 8-8.30-tiden og sluttede ved 16-17-tiden alt efter hvor komplicerede cases vi fik. Der var en rig skare af frivillige, som kom og luftede hundene, gik ture med dem, legede med dem og gjorde burene rene, så det var kun for at give en hånd med, at man kunne hjælpe lidt her. Så vi tog imod klienter og behandlede de indlagte dyr. Den første aften vi kom tilbage på klinikken mødte vi Sheena. Sheena var en typisk Grenada-hund – hun var dog meget stille i starten, hvilket nok skyldes at hun havde en

komplet, kompliceret fraktur af femur og da vi møder hende, at hun ved at få skiftet bandage og rensset sit sår for maddiker.

Da Sheenas ejer ikke havde råd til at betale, blev alt gjort for GSPCAs regning og en af underviserne fra St. Georg's University(amerikansk privatuniversitet hvor man bl.a. kan læse til dyrlæge) kom ned på klinikken inden jul og foretog en amputation sammen den frivillige dyrlæge på klinikken. Der tilløb alverdens komplikationer efterfølgende og vi havde meget lange diskussioner omkring hvilken badageringsform, som var den mest optimale. Faktum var i sidste ende, at uden indlagt drænage, blev suturet simpelthen opløst og Sheena operationssår begyndte at gabe og jeg foreslog så en afspændingssutur, hvilket blev(når jeg selv skal sige det!) hvad der redede hendes liv.

Dagligdagen på klinikken mindede på mange områder om livet i praksis herhjemme – og så alligevel ikke! Mange patienter kom ind til vaccinationer og kastrationer og steriliseringer, som vi foretog sammen med veterinærsygeplejersken Jo, men den store forskel var, at mange af ”klienterne” ikke kunne betale og at de dyr, som kom ind var ekstremt syge. I min tid på hospitalerne har jeg som alle andre brugt meget tid på at tage capillary refilling time og beskrive slimhinder som ”fugtige, lyserød i farve og intakte” og jeg havde intet

forhold til porcelænhvid – det fik jeg i Caribien, da vi fik en hund indlagt, som endte med at dø af anæmi. Desuden er midlerne meget få, når man overlever på donationer og ikke har en mere kritisk tilgang til hvilke dyr, man vil behandle, men blot favner så bredt som muligt. Der-

Sheenas V til Y tensionssutur

for var der heller ikke noget som hed first choice of drug, men nærmere first AVAILABLE choice of drug og det var en stor omvæltning, når man er langt bedre vant hjemmefra.

I løbet af opholdet planlagde vi og udførte 2 vaccinationsklinikker. Vi lavede den første som en traditionel vaccinationsklinik, hvor vi tog ud til en plads og havde folk, komme til os med deres dyr. Området skulle eftersigende være meget belastet, men vi blev rigtig godt imod og det er meget livsbekræftende at selv om indbyggerne er langt fattigere end man kan forestille sig, så går de alligevel meget op i deres kæledyr og sætter en stor ære i at have dem. Vi fik vaccineret og behandlet over 60 dyr ved den første klinik og efterfølgende ændrede vi setuppet så vi kunne komme ud til områder hvor det ikke er muligt at sætte telte op ét forudbestemt sted, og hvor afstandene var for store til at forvente, at folk ville

finde frem til os. Vi endte med en form, der minder om den udkørende kvægdyrlæge anno 2012; alt nødvendigt og alt (u)tænkeligt udstyr blev pakket i bagerummet på en minibus. Mobiliteten var langt friere i denne omgang; minibussen blev typisk placeret ved et vej-kryds hvorfra vi frivillige deltes om at gå en runde og annoncere ankomsten, mens andre fandt indskrivningsblokke frem og blandede vaccine og solvens. Den nye og forbedrede form for vaccinationsklinik var en langt større succes, da vi kom ud til små fattige beboelsesområder, hvor ejerne ellers aldrig ville have fået behandlet deres dyr og vi blev taget rigtigt godt imod. Vi mødte folk mere eller mindre i deres døråbning, og dette gjorde også, at vi blev præsenteret for mange flere kritisk syge dyr, der ellers ikke havde fået veterinær pleje. Udbyttet var i sidste ende næsten identisk med 66 behandlede dyr.

GSPCA udnytter altid vaccinationsklinikkerne til at promovere meget billig sterilisering og kastration på klinikken og derfor er det nødvendigt at der afsættes personer til at optage klientinformation og senere samle op på disse aftaler og booke tid på klinikken.

GSPCA har et mangeårigt samarbejde med universitetet og udover at de selv foretager elektive indgreb på deres operationsstue – som også vi deltog i, arrangeres der dage med universitetets studerende, som får rig lejlighed til at øve deres kirurgiske færdigheder og

samtidig hjælper med at sikre raske og sunde dyr på øen. Vi havde fået 10.000 kr. af Dyrenes Beskyttelse til at betale for

Dagens første patient på 2. vaccinationsklinik

afholdelsen af disse klinikker og samtidig havde vi fået GSPCA til at sende os en ønskeliste med artikler til brug på klinikken, som KRUUSE var mere end glade for at opfylde.

Det har været en utrolig stor oplevelse at være afsted og ikke mindst gennemførelsen af vaccinationsklinikkerne med fokus på bekæmpelsen af rabies – at man som studerende rent faktisk kunne gennemføre et sådan projekt hvor man sætter fokus på et stort problem og oplever, at man bliver hørt og kan gøre en forskel. Vi besluttede os fra starten af, at vores plan B, såfremt vi ingen støtte fik, ville være at oplyse om farer og risici ved rabies – oplysning er jo bestemt lige så vigtig som selve vaccinen og ved bedre indsigt kan man måske undgå at folk forsøger at holde strejfende hunde fra sig ved at forgifte dem – det er blevet praktiseret i generationer på øen og der er derfor ikke den store afstandtagen fra denne form for populationskontrol, som der er i Danmark. Der er uden tvivl en verden til

forskel i opfattelsen af dyrevelfærd i Grenada sammenlignet med herhjemme, men båndet mellem hund og ejer er globalt.

Kontaktoplysninger:

Grenadas Society for the Prevention of Cruelty Animals

Dr Sharon Sage, DVM

Mail: grenadanimalshelter@gmail.com

Tlf.: +1 473-440-4874

Land og sprog: Grenada, Engelsk

Indlogering: Gratis ovenpå klinikken – delte værelse med medstuderende

Arbejdsområde: Almen klinisk praksis mindre husdyr med kirurgi samt vaccinationsklinikker

Længde: Lige over 3 uger fra d. 15. december 2012 – 5. januar 2013

Budget:

Flybillet	7500	kr.
Kost	1500	kr.
Logi	0	kr.
Forsikring	0	kr.
Diverse	10000	kr.
I alt	19.000	kr.

Kvægdyrlæge – the East European Way!

Af Kamilla Quist König

Efter at have været i kvægpraksis mange forskellige steder i Danmark ønskede jeg at prøve et anderledes praktikophold og jeg havde fået Slovakiets kæmpe-farme anbefalet. Jeg kontaktede derfor Farma Majcichov, som har en dansk ejerkreds og jeg fik aftalt et ophold fra d. 25. marts til d. 23. april 2012 og efter den succes tog jeg tilbage i sommerferien 2012.

Farma Majcichov er danskejet og en multi-plan gård med malkeproduktion, planteproduktion samt ejet mejeri og hotel. Størstedelen af produktionen er centreret i den nordøstlige del af Slovakiet uden for Trnava. Som dyrlæge har man ansvaret for 6000 dyrs sundhed og produktion. Der er 4 gårde; Majcichov med transition cows (afgoldning – goldperiode – kælvning – nykælvere), kalve fra 0-5 dage samt planteproduktion og mejeri. Hotellet ligger i forlængelse af denne gård. Vlckovce med den intensive mælkeproduktion, hvor hovedparten af de 3000 malkende køer går – deres udvendige karrusel har plads til 72 og der malkes 22 timer i døgnet – hver ko malkes 3 gange og de havde mange som lå på 12000 EKM. Foruden malkeproduktionen gik kalvene også her fra dag 5 til de var fravænnet. Krizovany besøgte jeg kun på rundvisning og ved rådgivningsbesøg – det er en lejet ung-

dyrstald, hvor medarbejdere kunne have egne dyr til at gå. Den sidste gård ligger i Jatov – 45 km væk. Her flyttes kvierne ned omkring 9 måneders alderen og enten frasælges de eller løbes og bliver her til de har kælvet, hvorefter de sendes til Vlckovce.

Jeg tog selv afsted og jeg havde egentlig ingen forventninger, men jeg overvejede da

blandt andet hvordan det ville blive med sproget. Jeg blev så hentet af Vlado, som ikke sagde mange ord på

engelsk. God start! Jeg lærte dog hurtigt at mange faktisk talte okay engelsk – de var bare meget generte! Efter rundvisningen den første dag blev jeg introduceret til Fransek Krupan,

Frank er i gang med nykælverundersøgelse i Jatov

Den 72-pladser store karussel

som er deres dyrlæge. Han insisterede på at jeg kaldte ham Frank (med amerikansk udtale) og vi aftalte at jeg skulle møde på Majcichov hver dag – enten kl 7 (mandag-onsdag-fredag)

eller 6.45(tirsdag-torsdag) hvor vi så henholdsvis foretog nykælverundersøgelser i Majcichov eller kørte ned til Jatov.

Nykælverundersøgelsen bestod som standard af, at vi tjekkede dem for ketose med en snap-test på blodet – såfremt køerne står med en subklinisk ketose, behandles dette med en hjemmemikset væsketerapi og ellers gives der fx dexamethason. Ellers laves der en rektalundersøgelse på dag 5 og 8 og såfremt begge undersøgelser ikke giver anledning til behandling og ydelsen er høj, sendes køerne til Vlckovse. Hvis der er vaginalt flåd, som er tyndflydende eller ildelugtende behandles der med et oxitocin-præparat for at hjælpe koen med at afstøde en eventuelt tilbageholdt efterbyrd.

På Vlckovce bistod vi zooteknikerne i deres behandlinger. Ved forandringer i mælken dyrkede vi mælkeprøven på blodagar i et yderst simpelt laboratorium, som er på gården. Selve opsamlingen og udsåningen af prøver foregår på et meget stald-hygiejnisk niveau. Agens typebestemmes og langt størstedelen viste sig at være CNS, som burde kunne undgås ved at forbedre malkehygiejnen, da den ikke spredes mellem køerne, men bare er en opportunistisk bakterie, som findes på huden. Ved ydelsesfald blev køerne automatisk frasorteret og så skulle de samme teknikere forsøge at gætte en diagnose og hvis

ikke køerne kom sig efter 5 dage på cephalosporin, som var deres drug of choice, blev vi bedt om at udrede patienten. Dette var desværre ofte en meget svær opgave.

Foruden nykælverundersøgelser og medicinske cases, var der også en stor del kirurgi – i foråret var jeg ved til en patteamputation, som krævede at vi syede såret sammen. Ellers var der mange løbedrejninger og de blev heldigvis behandlet kirurgisk. Den første operation foregik ved at jeg var kirurg, mens Frank forklarede hvordan han ville gøre. Heldigvis var fremgangsmåden den samme som i Tåstrup, så jeg fik hurtigt lov til at gøre alt selv, mens han blot superviserede og jeg fik en god fornemmelse af hvad en svær LDA er og hvad der er let. I Majcichov havde vi et operationshjørne, men forholdene i Jatov var ikke lige så imponerende, og desuden er 1. kalvskøer også lidt mindre, så den første ko jeg opererede dernede besluttede sig for at gå – midt under operationen! Hun fik dog kun forbenene ud på foderbordet inden 3 slovakere fik hende bakket tilbage og jeg kunne fortsætte. Hun kom sig dog hurtigt og uden yderligere komplikationer. Grundet det store antal af dyr, var der virkelig mange operationer til mig – i foråret lavede jeg 6-7 løbedrejningsoperationer i alt og det gav en kæmpe selvtillid og imodsætning til praktik i Danmark kunne jeg jo dagligt følge udviklingen hos mine patienter post-op. Den første uge i sommerferien havde vi et

kæmpe problem med strå-længden, hvilket resulterede i 7 løbedrejningsoperationer alene den uge – selvom jeg var glad for at komme tilbage var det alligevel noget af en velkomst i 35 graders varme! Heldigvis klarede samtlige køer det godt og nu gik jeg fra at have dyrlægen ved siden af til selvstændigt at operere.

Som en afskedsgave lavede jeg mit første solo-kejsersnit, som var helt særligt, da man i Slovakiet sagtens kan sende sendrægtige dyr til slagt, hvor slagterne så skærer kalven ud og sender den tilbage. Dette var også praksis i Danmark tilbage i start 90'erne.

Jeg kom hurtigt ind i rutinerne både i foråret, men især i sommerferien og jeg fik derfor lov til stort set hvad jeg kunne komme i tanke om – naturligvis diskuterede jeg altid mine behandlingsforslag med dyrlægen på en blanding af engelsk, tysk, latin/græsk og mit til lærte slovakiske og vi havde mange spændende diskussioner om hvad der var den bedste strategi.

Jeg blev udfordret på mine forslag, når jeg blev inddraget i rådgivningen og i modsætning til at være i praktik i Danmark, hvor det er ”gratis” at komme med en god ide til en given landmand, så forventede Jozef at jeg havde sat mig ind i det økonomiske aspekt af mine forslag samt at jeg kunne komme med en plan for, hvordan det givne forslag kunne føres ud i livet.

Ved at være i praktik i Slovakiet har jeg fået en langt bedre forståelse for hvad god rådgivning er, og hvordan man som dyrlæge kan være med til at gøre en

Levende kalv efter første kejsersnit

enorm forskel i pro-
duktionen i samarbejde med andre rådgivere. Jeg valgte at tage selv af sted og det fortrød jeg ikke på noget tidspunkt. Jeg fik lov til ALT og jeg kom med til en masse sociale events på gården og lærte en masse fantastiske mennesker at kende.

Kontaktoplysninger:

Farma Majcichov - Frantisek Krupan, DVM og Jozef Taraba

Mail: Jozef.taraba@farma.sk

Tlf.: +421 33 592 23 11

Land og sprog: Slovakiet, engelsk ((samt tysk, slovakisk og kropssprog)

Indlogering: Boede gratis på Farma Majcichovs eget hotel

Arbejdsområde: Kvægdyrlæge på niveau med Frank (Frankisek Krupan, DVM)

Længde: Samlet 9 uger fordelt over foråret samt sommerferien; 25. marts til 23. april og 14. juli til 18. august 2012

Budget:

Flybillet	2000	kr.
Kost	2500	kr.
Logi	0	kr.
Forsikring	0	kr.
Diverse	450	kr.
I alt	4950	kr.